

Wolke9 ali v Devetih nebesih

Gledanje filma kot učna izkušnja

O filmskih srečanjih za poznejša leta življenja in o sodelovanju med Mestnim kinom Kinodvor in Univerzo za tretje življenjsko obdobje, pa tudi o pomenu filma za naše življenje -vse to ob začetku projekta CINAGE, ki ga sofinancira Evropska komisija.

Francoski sociolog **Pierre Bourdieu** je prepričan, da bi moral vsak izobraženec poznati vsaj šest imen velikih režiserjev. Saj jih poznamo, a kaj, ko jih ne poznamo dovolj! Tega dejstva se na Slovenski univerzi za tretje življenjsko obdobje že dolgo zavedamo.

S filmom pa je tako kot s knjigo. Knjigo in film razumemo drugače v posameznih obdobjih življenja; branje knjige ali gledanje filma vsakič napolnimo z drugačnim, svojim pomenom. Če imamo priložnost o tem, kako film doživljamo ali razumemo spregovoriti z drugimi, tedaj nas filmsko doživetje z njimi poveže. Naredi, da film drugače razumemo, še posebej, če se o filmu lahko pogovorimo, bodisi z ustvarjalci filma, bodisi s strokovnjaki za posamezne tematike, ki jih film obravnava.

Na filmska srečanja imam nekaj osebnih spominov: spomin na občutke, misli in razprave s kolegi francisti z vsega sveta, s katerimi sem se skozi leta na povabilo francoske vlade izobraževala v La Rochelle na atlantski obali, prav vsako poletje in prav v času tamkajšnjega filmskega festivala. Dneve smo preživljali v

predavalnicah, noči v udobnih sedežih filmskih dvoran, razpravljali smo o tem, kar smo tam gledali. Pa zdaj tudi moji redni obiski bruseljskega kina Arenberg, ki je tako kot Kinodvor član Europa Cinemas, gledalcem vseh starosti pa predstavlja avtorske filme, pomembne za razumevanje kulture, ki nas obdaja. Tam sem tudi prvič videla film Wolke9, zgodbo o čustvih in telesni bližini, nežnosti, potrebi po drugem, pa tudi o moralni bolečini odločanja v poznejših letih življenja, Film smo na Slovenski UTŽO umestili med izbrane filme o starosti.

V razpravo po filmu se na *Filmskih srečanjih ob kavi* mestnega kina Kinodvor se je moč vključiti sproščeno

Filmska srečanja ob kavi - abonma za poznejša leta, so neke vrste filmski klub, kakršne podpre UNESCO že leta 1940. *Kinodvor* se je odločil, da bodo filmska srečanja tekla v dvorani, v nadaljevanju pa tudi ob kavi, v kavarni, tako kot so tudi nekoč, v času bratov Lumières, filmske projekcije napolnile kavarne koncertnih dvoran, modne hiše in podobno. *Filmska srečanja ob kavi* se na prvi pogled zdi malce lahkoten, neobvežen naslov za resno načrtane cilje in skrbno izbrane filmske vsebine, a želja je bila poudariti, da po slehernem filmu steče tudi razprava z gledalci, ta pa ni več v dvorani, marveč v kavarni. Vanjo se lahko vključimo sproščeno, če želimo in kadar želimo.

Zgodovina nekega razmerja s filmom

S filmom se na Univerzi za tretje življenjsko obdobje v Ljubljani srečujemo že dolgo, pa vendar se zdi, je med našimi programi vseskozi ostal bolj na robu. Zmeraj se nam je namreč zdelo, da za resen vstop v svet filma potrebujemo dosti več znanja kot smo ga sami imeli, ali pa morda preprosto ob vsem drugem tega nismo zmogli. Mentor **Igor Gedrih** je slušatelje pred leti prvi popeljal v ta svet, nekaj malega so o filmu slišali tudi slušatelji v **programu Rad/a imam gledališče**, pa oni v **programih transakcijske analize** za boljše razumevanje odnosov. Bergmanova Jesenska sonata ali morda Beli trak Michaela Haneke-ja, ki smo ga videli na Liffe-u, denimo veliko

povesta o pomenu podzavesti, odcepljeni jezi, referenčnem okviru, ki je pri vsakomer drugačen, zato tudi vsakdo svet razume drugače.

Film nas je spremljal obrobno, s filmskimi srečanji za poznejša leta v kinu Kinodvor in s projektom CINAGE znova pridobiva na pomenu.

Dušana Findeisen

